

א נקודה'לע

פרשת ויקהל

חבורת הבחורים דחסידי ספינקא

בסיעתא דשמיא

דבר בעומד בפני הרצון, והקב"ה יגמור בעדך ויתן לך הכל, ואדרבה ההפסק פעולה של המחשבה דיבור ומעשה מטרתו למנף אותך שתדע שלך יש רק את הרצון, ושתייה מחובר לרצון שזה ה'כתר'.

[רבינו שליט"א]

כל הספרי חסידות נראים כעצות, שראוי להפוך את כל הנסתרות והריחוק לקדושה, אף פעם לא כתוב שאם לא תעשה את זה אוי ואבוי, אז מה יחייב אותי לנהוג לפי הדרך? נכון, לא מחייבים אותך, עד שתרוץ לזה מעצמך, עד שתבין שהאושר לא נמצא בכל התענוגים הגשמיים, האושר נמצא בקדושה, אין חיים בלי הקדושה, בלי הקדושה זה מוות בזה ובכא.

2 לקחים מהחולי שמתפשט לאחרונה בארץ.

1 - עד עכשיו חשבנו שהכל בסדר, ואין שום דבר שיכול להפריע את מנחתינו, יש לנו צבא חזק, יש לנו תרופות ורפואות להכל, יש אוכל בלי די, ואין שום מונע שיכול לעצור את זה, אנחנו שולטים, פתאום הרבש"ע מביא לנו 'בריה קטנה יש לי ויתוש שמה', איזה חיידק שאפילו לא רואים אותו, וכל העולם, כל התרופות, כל הצבא האדיר והראש ממשלה ששורד כבר חמש עשרה שנה לא יכול עליו, אתה יכול לדחוף שולחנות לא תצליח כלום, העסק אבוד, תראה כמה אנחנו אבודים, מדבר זעיר כל כך, ואם יש לנו הצלחות זה רק בכח ה', אנחנו לבד לא יכולים כלום.

2 - למה אנחנו מתרחקים שני מטר מכל אחד? למה שומרים על היגינה? למה לא נוסעים לחו"ל? כי מפחדים שהמוות יבוא אלי, ומרום פחד אני עושה הכל לא לבוא לחשש מיתה [אפילו שאין חשש מיתה לצעירים], וכל זה כדי לשמור על החיים הגשמיים שלנו, ומה אם לשמור על החיים הרוחניים והאמיתיים שלנו? הם גם צריכים שמירה, ומה אם לפחד עליהם?, הלא כל נידנדוד עבירה זה מוות לחיים האמיתיים והמאושרים בתכלית שלנו, ומזה אנחנו לא מפחדים, היתכן שלחיים הפחות חשובים אנחנו כ"כ שומרים ומפחדים, ולחיים התכליתיים אנחנו נותנים למות בלי בעיה, מהפחד הגשמי נלמד לפחד את הפחד הרוחני.

רובד שלישי בדבר - החולי בעז"ה ילך כמו שזה בא, אבל בינתיים זה איתנו, לנו נשאר הבחירה אם להיות רגועים ולקבל את זה ברגוע לעשות את מה שאפשר לעשות ולא מעבר, או להילחץ ולבוא לשערי עגמת נפש וכדו', עשו מחקר מתי אדם יותר מתרטב כשהוא הולך

זכור את אשר עשה לך עמלק.. אשר קרף בדרך. מהו הקרירות של עמלק? עמלק הכניס בלב עם ישראל כזו מחשבה 'עזוב אתה מחוץ למערכת', זה שהרבי אומר שהכאב בא למנף אותך ואין לך מה להישבר מזה אדרבה תשמח בזה, לא הכוונה גרידא לכאב שאני עכשיו חש, הכוונה בגדול ולכאבים של צדיקים, לא שלי, המידות שמתעוררות בי זה לא ממש מידותיו של הקב"ה, זה לא האור העליון של הקב"ה ממש, מחשבות אלו הם מחשבות עמלק, כי באמת כך יהודי חשוב לקב"ה מאד מאד 'כי רוצה ה' בעמו' 'קרוב ה' לנשברי לב', וכל כאב זה בגלל שהוא אוהב אותך והוא רוצה שתתקרב אליו, וכל התעוררות של מידה זה הוא ממש מדבר איתך, רק תטה את אוזניך אליו, ותצעק טאטע כי 'קול דודי דופק פיתחו לי'.

כָּפָה יַעֲשֶׂה לְאִישׁ אֲשֶׁר הִמְלִיךְ חֶפְץ בִּיקְרוֹ. בתמונות רואים רק סוס יפה ואת מרדכי עם כתר מלכות, אבל אף אחד לא מזכיר מה היה קודם, אף אחד לא מזכיר את ה'שק ואפר וצום ובכי ומספד' שהיה קודם, דע לך שרק ע"י ה'צום ובכי ומספד שק ואפר' רק ע"י הוא בא אח"כ למצב של 'המלך חפץ ביקרו' עם כתר מלכות על ראשו.

למה קורה לאדם לבכות, כי הוא הצליח, או כי הוא נכשל? כי הוא נכשל, אבל ר' אשר לימד את לשוננו לומר 'אדם בוכה כי הוא הצליח', ומה הכוונה בזה, כי עד עכשיו איפה שהוא הניח את ידו ניהיה זהב, אז הוא החל להעריך את עצמו, אני מוצלח, אני מצליח, אני יכול להילחם בדברים, ופתאום הוא פוגש מקומות שהוא הניח בהם יד והקב"ה הניח שם רגל, אז למה הוא נשבר, כי הוא הצליח, ועכשיו המוצלחות שלו והמדליה שהוא קיבל הפסיק להיות בתוקף, הוא לא יכול לאכול את זה שהוא כישלון, אדרבה אדם צריך לדעת שאיפה שהקב"ה שם לו רגל שם יש כ"ף, כי משם הוא יכול להבין את אפסיותו, משם הוא יכול להבין שזה שהוא הצליח עד עכשיו זה לא ממנו, כי הוא הרי לא מצליח, ומכח הדבר הזעיר הזה שהוא לא הצליח הוא יכול להגיע לבחינת דביקות בקב"ה ממש, ולהיות חיי תענוגים של דביקות בה'.

ומה קורה, אדם תמיד חשב שהוא שולט על המחשבה דיבור ומעשה שלו, ופתאום הוא רואה שהוא לא ממש שולט עליהם, אז הוא כבר לא רוצה להצליח, הוא כבר לא שואף להתעלות, כי הרי אני בן כה וכה לא יכול, עד עכשיו הוא רצה כי הוא ידע שהוא יכול, עכשיו שהוא כבר לא יכול, הוא כבר לא רוצה, וזו הטעות, כי אף פעם לא יכלת ואף פעם לא תוכל, אבל לפחות תרצה, ועוד פעם תרצה ואז 'אין

[יעקב יוסף ווייס]

אנחנו כבר למדנו את כל הסלנגים של הדרך, אנחנו יודעים לבטאות הכי טוב והכי סיגנוני שכל כאב זה נטו רווח והתקרבות לה' שלא היית יכול להשיג לולי הכאב. אבל בשטח אנחנו נשארים שבורים. למה? הרי אנחנו יודעים את כל ההגדרות ש'הכאב זה מה', ויש לך את כוחות', ו'זה בא למנף אותך', מה כואב לך בכלל אחרי שאתה יודע את הג' כללים האלו? לאן נעלמו כל הסלנגים? זה עמלק, זה הכח של עמלק, פה נפגשנו עם עמלק, רפו ידיהם מדברי תורה', הראש שינן הלאה וידע הלאה שהכל בא למנף אותי, אבל ביד בתכל'ס עמלק קירר אותנו, במה הוא קירר אותנו, הוא אמר לנו עזוב אתה מחוץ למערכת ספיציפית עכשיו הכאב שאתה חש לא זה ממש ממנף אותך, זה לא מהבורא זה אתה אשם, הקריסה שאתה חש עכשיו זה בעיה רצינית אתה צריך לעבוד על עצמך זה לא בא למנף אותך, עמלק ניסה להוציא אותנו מחוץ למערכה, שנחשוב שכל הדיבורים האלו לא תוקפים בכל מקום. וזה המלחמה שלנו בו, שגם כשניהיה בלי מוחין וגם כשלא נדע מה קורה עם עצמנו ניהיה הלאה שמחים כי זה בא למנף אותנו וזה מתנה. [מתוך דיבורי רבינו שליט"א].

[יעקב יוסף איצקוביץ]

הגאווה והגדלה. לחי עולמים. ללא הדרך, אם לא היו מלמדים אותנו שיש רבש"ע מעבר לתורה והמצוות, היינו לומדים שאסור לנהוג בגאווה היות שהיא מידה מגונה, ולפי"ו היינו נתקלים בקושיא, אם גאווה היא מידה מגונה, איך יכול להיות שהגאווה לחי העולמים, הלא היא מדה מגונה, אלא כל האיסור של הגאווה היא לא עצם הגאווה, אדרבה יהודי הוא יקר מאד, והוא צריך להיות מודע לזה, אלא הבעיה בגאווה הוא הגזל, שאדם גוזל דברים שהוא כלל לא עשה וחושב שהוא עשה אותם ומתגאה עליהם, ומתנתק מהבורא, זה הבעיה, אך לרבש"ע ראוי הגאווה, כי אכן עושה את הדברים האלו.

[אברהם הלוי רובינפלד]

ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי יהיה לך קדש. רבינו שליט"א אומר, איך יזכה אדם לקדושה ועליה ביום השבת, ע"י שבימי השבוע יזהה שהמלאכה שהוא עושה ומצליח זה מהרבש"ע וכלשון הפסוק 'תעשה המלאכה' שע"י שיהיה שהמלאכה שהוא עושה נעשית מאליה בידי יתברך והוא 'כגרון ביד החוצב', ע"י"ו יזכה ש'וביום השביעי יהי לך קודש'.

לכן אמר לפני ישראל אני יודך והוצאתי אתכם מתחת סבלת מצרים. ברגע שאדם יידע שאני ה', מיד והוצאתי אתכם, הוא זוכה לצאת מהחיים של המיצרים לחיים של תענוג עליון 'להתענג על ה'.

[יהודה ווייס]

בגשם או כשהוא רץ בגשם, [במלים אחרות האם שווה לרוץ בגשם, האם זה מונע ממני להתרטב יותר], שלחו איש ועליו מעיל סופג מתחת ממטרה, פעם הלך רגוע, ופעם רץ, בדקו ומצאו שכשהוא רץ הבגד ספג יותר גשם, זאת אומרת אתה בטוח הולך להתרטב, רק בידך הבחירה האם להילחץ ולרוץ ולהתרטב יותר, או ללכת עם שכל ולמנוע ממך להתרטב הרבה, כך גם הוירוס הזה הוא עכשיו בנמצא ואין אופציה אחרת, השאלה אם אנחנו נשארים עם שכל ולא רצים ונלחצים וככה אנחנו חוסכים מאיתנו המון עגמת נפש, או שאנחנו בוחרים להילחץ ולהתרסק מדחי אל דחי (ישעיה איצקוביץ).

בְּכֹל דְרָכֶיךָ דַּעוּהוּ וְהוּא יַיִשֶׁר אֲרָחוֹתֶיךָ. דורשת הגמ' 'אפילו לדבר עבירה'. 1 - כשאתה יודע שהקב"ה עשה איתך הכל, אז גם הדברים העקומים והסטיות ניהיים ישרים, כי אם הקב"ה עשה הרי כל מה שהקב"ה עושה זה בתכלית הישר והטוב ובשביל למנף אותי.

2 - כשאני יודע שהחיות שלי וכל הכוח שלי זה מהקב"ה, זה מחליש את כח היצר, ומיישר את אורחותי שיהיו בדרך ה' (רבינו יונה).

3 - אתה צריך לתת את נקודת הרצון לאמונה, 'והוא יישר אורחותיך', והקב"ה כבר יתן לך אמונה ויוליך אותך באורח החיים.

[בחבורה]

הרב'ה אמר, שלאדם יש הרבה רצונות וכשאחד מהם אינו מתקיים הוא מאבד את כולם. וזה מכניס אותך למצב שאתה לא רוצה לקום בבוקר. אבל כשתשאל אותו מדוע הוא לא קם הוא יענה לך: אני לא יכול! אומר הרב'ה שליט"א שבאמת אדם לא יכול אבל זה שהוא שוכב במיטה זה בגלל שהוא לא יודע שהוא לא יכול, וא"כ זה מכניס אותו לקונפליקט, האם אני כן יכול או לא.. אלא אדם צריך לומר: אני לא רוצה! וזה הדבר היחיד שהאדם יכול לעשות מעצמו [וגם זה בספק..] ואם ירצה הרבש"ע יעזור לו, אלא הוא פשוט לא רוצה.

הרב'ה אמר שכשאדם מתבטל הוא בטוח שהוא עושה את עצמו כלום והוא נגרר אחרי כולם, והוא סתם דפוק, אבל בפועל אם האדם יסתכל על זה נכון, יוצא שהוא מתחבר לכולם ע"י הביטול שלו וכולם הנהים להיות בקרבתו.

[שלמה יחיאל הורוויץ]

"קלי קלי למה עזבתני", ולכאורה קשה מהו הלשון "עזבתני" איך זה יכול להיות שהקב"ה יעזוב אותנו לרגע, הלא כתוב "ואתה מחיה את כולם" שהמשמעות היא שאם ח"ו הקב"ה היה עוזב אותנו לרגע היה חזרה תוהו ובוהו, וא"כ היה צריך לכתוב לשון 'עזבתך' [שאני עזבתי אותך] ולא 'עזבתני'? אלא התי' הוא שאסתר שאלה למה הבאת אותנו לכזה הסתר גדול שנדמה לנו שאתה עזבת אותנו.

מפתח מהפסל בלחמה מנחם מענדל
פן ר' משה בעל הפני הארץ

עם הדגשות
מרבינו שליט"א

הנה שמחה יגיל ברעדה תבאנה, לקול צללו שפתינו כי נרננה, ונודה לד' כי אנף בנו, וכששב אפו ונחמנו, ותהלות ה' לבשר בתודות והלל, בקול גדול להתריע, מיד ה' אשר הו'. והחל הנגף פה עה"ק טבריא ת"ו. אם אמנם לא נמשך הזמן כי אם מעט ורעים, המה היו בערך שבועים שבעה, מימי הפורים עד כמה ימים בחודש אייר, יקד יקוד כיקוד אש, ועצת ה' היא תקום אותנו בעיר בתוך שלא לנוס אל אחת הערים, כי אנה מפנינו נברח, כי אם חבי כמעט רגע עד יעבור זעם, סגרנו עצמינו בחצר חדשה אשר לנו יותר מערך מנין כדי להתפלל בציבור, תמיד תפלתו בפנינו אקצירי ואמריעי כדרכנו מעולם, ומצלינן בחיי דכל בית ישראל, וכל אשר ממנו ראו וכן עשו להסתיר מפני חרון אף בחצרותיהם ובטירותם, ועל הרוב עלתה בידם, ואשר נסו נמלטו על הרוב בעו"ה רדפו אחריהם והשיגום, כי המכה המהלכת היא היתה בעם כמאכולת אש, נפשות רבות חסרונם בימים אחדים אלו מן הספרדים והאשכנזים, אם אמרנו נספרה נא אחת הגדולות מחסדי ה' להזכיר בהשגת הלוואות וסיפוקים מצרכי הזמן קצרה היריעה מהכיל, איך מלאכתנו נעשית ע"י אחרים, כי אם אמנם בחודש אייר נשקט הענין לגמרי, עודנה תכלינה עינינו להסגר עד אחר העצרת, ועתה גם עתה שהננו יכולים עוד לצאת ולבוא בעיר, נשמרים אנחנו כמו בהסגר, מפני סביבותינו הרחוקים והקרובים מדמשק אשר הוא סמוך לעיר כאשר היינו סגורים כל השנה דאשתקד מפני עכו הצפת.